

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Žilinská cesta 130, Piešťany, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 3/2023-355 z 15. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou, prijatou ústavným súdom uznesením č. k. I. ÚS 427/2023-13 z 15. augusta 2023 na ďalšie konanie, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 4 C 128/2011 (od 1. júna 2023 Okresný súd Trnava sp. zn. PN – 4 C 128/2011) (ďalej len „okresný súd“) prebieha medzi žalobcom [REDAKOVANÉ] a sťažovateľom konanie o nahradenie prejavu vôle. Sťažovateľ podaním z 13. septembra 2022 navrhol konanie zastaviť z dôvodu, že po prevzatí právneho zastúpenia sťažovateľa nový právny zástupca zistil, že v konaní sú splnené podmienky na jeho zastavenie podľa § 163 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Okresný súd uznesením z 25. novembra 2016 prerušil konanie na dobu troch mesiacov z dôvodu možného

zmieru strán sporu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. decembra 2016. Lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní márne uplynula 23. júna 2017. Zo súdneho spisu vyplýva, že žiadna zo sporových strán nepožiadala o pokračovanie v konaní, preto mal okresný súd konanie zastaviť.

3. Okresný súd uznesením č. k. 4 C 128/2011 z 11. októbra 2022 konanie zastavil a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže zo spisu zistil existenciu zákonného dôvodu na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 druhej vety CSP, čo ušlo pozornosti okresného súdu, krajského súdu i právnym zástupcom oboch sporových strán. Bol toho názoru, že zavinenie zastavenia konania možno pričítať obom sporovým stranám. Proti výroku o nároku na náhradu trov konania podal odvolanie sťažovateľ a žalobca napadol odvolaním uznesenie o zastavení konania v celom rozsahu.

4. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd po prerušení konania na dobu troch mesiacov pokračoval v konaní a nariadil viacero pojednávaní, ktoré boli odročené bez prejednávania veci, pričom na pojednávaní konanom 9. mája 2018 konanie opäť prerušil na tri mesiace. Na základe návrhu žalobcu 7. júna 2019 rozhodol o pokračovaní v konaní. Vo veci samej rozhodol rozsudkom z 19. decembra 2019. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením č. k. 25 Co 28/2020-244 z 10. mája 2021 rozsudok vo výroku I a III zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Konštatoval, že ak súd pokračuje v konaní (hoci aj z vlastnej iniciatívy), zastavenie konania už neprichádza do úvahy, lebo dôvody na zastavenie konania (nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní) už zanikli. V prejednávanej veci zdôraznil, že okresný súd po opätovnom prerušení konania vydal uznesenie o pokračovaní v konaní, preto je vylúčené, aby boli dané dôvody na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP. Podľa jeho názoru súdu toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že ak kedykoľvek v priebehu konania súd konanie preruší a strany nepodajú návrh na pokračovanie v konaní do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení, vznikne prekážka ďalšieho konania vo veci a súd musí konanie zastaviť, ak predtým už pokračoval v konaní. Možnosť konanie zastaviť môže využiť len dovtedy, kým niektorá zo strán nepodá návrh na pokračovanie v konaní alebo kým sa neurobí procesný úkon. Akonáhle sa tak stane, podmienky na vydanie uznesenia o zastavení konania už nie sú splnené, lebo dôvody na zastavenie konania už zanikli.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje nasledujúcimi skutočnosťami:

a) napadnuté uznesenie vykazuje známky arbitrárnosti v dôsledku absolútne nesprávneho výkladu § 163 ods. 2 CSP. Právny záver krajského súdu, podľa ktorého Civilný sporový poriadok pripúšťa po prerušení konania v zmysle § 163 ods. 1 pokračovanie v konaní na základe autonómneho rozhodnutia konajúceho súdu, nemá oporu v platnom práve, rozhodovacej praxi ústavného súdu ani Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) (s odkazom napr. na IV. ÚS 496/2018, 1 Cdo 194/2020, 2 Obdo 95/2021, 4 Obdo 46/2020, 6 Cdo 32/2018), ani odbornej literatúre. Za jediný správny výklad citovaného ustanovenia považuje taký, podľa ktorého je možné

po prerušení konania podľa § 163 ods. 1 CSP pokračovať v konaní výlučne na základe návrhu jednej zo sporových strán;

b) odôvodnenie napadnutého uznesenia nepovažuje za dostatočné, keďže krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s argumentom sťažovateľa – odkazom na záver iného senátu krajského súdu o možnosti pokračovať v konaní len na návrh jednej zo strán sporu;

c) rozdielne právne posúdenie výkladu a konzekvencií spojených s aplikáciou § 163 CSP v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to bez náležitého a podrobného odôvodnenia tejto odchýlky, zasiahlo do legitímnych očakávaní sťažovateľa a porušilo princíp právnej istoty.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti vysvetľuje, že jeho závery nepredstavujú odklon od sťažovateľom prezentovanej judikatúry, keďže ide o inú procesnú situáciu. Okresný súd nepristúpil k zastaveniu konania po uplynutí lehoty šiestich mesiacov, počas ktorej žiadna strana nepodala návrh na pokračovanie v konaní, ale v konaní pokračoval šesť rokov a až následne spätne bol toho názoru, že boli splnené podmienky na zastavenie konania. Krajský súd zdôraznil princíp rovnosti strán, keď vo vzťahu k legitímnemu očakávaniu sťažovateľa na zastavenie konania poukázal na legitímne očakávanie žalobcu na riadne prejednanie veci a rozhodnutie po tom, čo okresný súd v konaní pokračoval. V závere konštatoval, že procesná situácia, keď sú dané podmienky na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP, netrvá neobmedzene, ale je determinovaná zmenou procesných okolností. To, že v určitom štádiu boli splnené podmienky na zastavenie konania nemožno retrospektívne v inom štádiu (po rozhodnutí vo veci samej) posudzovať tak, že sú opäť dané. Práve zastavením konania v čase, keď dôvody na vydanie takéhoto rozhodnutia už neexistovali, došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

7. Zúčastnená osoba v konaní pred ústavným súdom svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ vo svojej replike vyjadruje nesúhlas s krajským súdom tvrdenou inou procesnou situáciou v prejednávanej veci, keď opätovne zdôrazňuje obligatórne zastavenie konania, ktoré je jediným následkom nepodania návrhu na pokračovanie v konaní, ktoré nemôže byť zhojené pokračovaním súdu v konaní. Pochybenie súdu a strany konania, ktorej zastavenie nevyhovuje, nemožno vykladať v neprospech sťažovateľa.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv napadnutým uznesením krajského súdu (ktorým zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania) z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti v dôsledku nesprávneho výkladu § 163 ods. 2 CSP.

11. S kasačnou povahou napadnutého uznesenia krajského súdu sa ústavný súd vysporiadal v bodoch 8 až 10 uznesenia o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Interpretácia a aplikácia právnych predpisov je totiž primárne úlohou všeobecných súdov, pričom zásah ústavného súdu je namieste len v prípade najvážnejších pochybení predstavujúcich porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, predovšetkým, keď rozhodovací proces vykazuje znaky arbitrárnosti. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 206/2021). Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov môže byť v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu daná aj absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru tzv. ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 155/2021).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu môže vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (III. ÚS 307/2012).

14. Aj kvalita odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany ľudských práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia má všeobecný súd odpovedať na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Súdne rozhodnutia musia podľa Európskeho súdu pre ľudské práva v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis v. Grécko z 29. 5. 1997, č. 21522/93). Naplnenie práva na spravodlivý proces vyžaduje, aby súd preskúmal podstatné argumenty účastníka konania (Buzescu v. Rumunsko z 24. 5. 2005, č. 61302/00) (IV. ÚS 588/2021).

15. Z týchto hľadísk preto posudzoval ústavný súd aj sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu.

16. V posudzovanej veci sťažovateľ nesúhlasí s takou interpretáciou a aplikáciou § 163 ods. 2 CSP krajským súdom, ktorá pripúšťa po prerušení konania v zmysle § 163 ods. 1 CSP pokračovanie v konaní na základe autonómneho rozhodnutia konajúceho súdu, ktorá nemá oporu v rozhodovacej praxi ústavného ani najvyššieho súdu, ani v odbornej literatúre.

17. Krajský súd v bode 12 napadnutého uznesenia vyslovil, že ak súd pokračuje v konaní (hoci aj z vlastnej iniciatívy), zastavenie konania už neprichádza do úvahy, lebo dôvody na zastavenie konania (nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní) už zanikli. Zdôraznil, že v prejednávanej veci okresný súd konanie prerušil len na dobu troch mesiacov. Civilný sporový poriadok exaktne neukladá súdu, aby o pokračovaní v konaní rozhodol uznesením. Súď môže pokračovať v konaní aj tým, že nariadi pojednávanie a vo veci ďalej koná, ako v prejednávanej veci učinil okresný súd. Poukázal na to, že okresný súd 9. mája 2018 opätovne konanie prerušil a následne na návrh strany vydal uznesenie o pokračovaní v konaní. Preto je vylúčené, aby boli dané dôvody na zastavenie konania. Predmetné ustanovenie podľa krajského súdu nemožno vykladať tak, že ak kedykoľvek v priebehu konania súď konanie preruší a strany nepodajú návrh na pokračovanie v konaní do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, vznikne prekážka ďalšieho konania vo veci a súď musí konanie zastaviť, ak predtým už pokračoval v konaní. Možnosť konanie zastaviť môže okresný súd využiť, kým niektorá zo strán nepodá návrh na pokračovanie v konaní, alebo kým sám neurobí procesný úkon, ktorým pokračuje v konaní. Akonáhle sa tak stane, podmienky na vydanie uznesenia o zastavení konania už nie sú splnené a dôvody na zastavenie konania už zanikli.

18. Podľa § 163 ods. 2 CSP, ak je konanie prerušené, súď v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súď konanie zastaví.

19. Ako sťažovateľ správne uvádza, ústavný súď už v uznesení č. k. IV. ÚS 496/2018 z 13. septembra 2018 konštatoval obligatórnu povinnosť súdov po prerušení konania podľa § 163 ods. 1 CSP pre procesnú pasivitu strán sporu konanie zastaviť.

20. Záver, že v konaniach prerušených podľa § 163 ods. 1 CSP je ich pokračovanie viazané na dispozičný úkon strany sporu, a preto súď nemá inú možnosť, než v zmysle § 163 ods. 2 CSP

konanie zastaviť, a že v tomto prípade Civilný sporový poriadok neumožňuje aplikovať § 165 ods.1 CSP o možnosti súdu pokračovať v konaní aj bez návrhu, vyplýva jednoznačne aj zo sťažovateľom označenej judikatúry najvyššieho súdu (napr. 6 Cdo 32/2018).

21. K uvedenému sa jednoznačne stavia aj odborná literatúra. Po uplynutí lehoty, na ktorú bolo konanie prerušené podľa § 163 ods. 1 CSP, súd nevyzýva strany na vyjadrenie, či chcú v konaní pokračovať. Ak takýto návrh nie je podaný do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd obligatórne konanie zastaví. Ustanovenie § 165 ods. 1 CSP sa v tomto prípade nepoužije a ak je konanie prerušené len podľa § 163 ods. 1 CSP, možno v ňom pokračovať iba na základe dispozičného úkonu jednej zo sporových strán (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 678).

22. V zmysle uvedeného tak možno súhlasiť s námietkou sťažovateľa o arbitrárnosti východísk krajského súdu, že „súd má možnosť využiť možnosť zastaviť konanie, len kým... sám neurobí procesný úkon“, už len z toho dôvodu, že zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP je obligatórne, nie fakultatívne, ako uvádza krajský súd, ako aj z dôvodu nemožnosti súdu v tomto prípade postupovať podľa § 165 ods. 1 CSP.

23. Ústavnému súdu ostáva posúdiť arbitrárnosť záveru krajského súdu o „zániku“ dôvodov na zastavenie konania pri zohľadnení procesnej situácie, ktorá vznikla v prejednávanej veci. V prvom rade je nevyhnutné ustáliť, že sťažovateľom označené rozhodnutia, ako aj ďalšia prax ústavného súdu a odborná literatúra reagujú na postup súdu spočívajúci práve (a správe) v zastavení konania podľa § 163 ods. 2 CSP. V prejednávanej veci však nastala špecifická procesná situácia, keď okresný súd po prerušení konania podľa § 163 ods. 1 CSP uznesením z 25. novembra 2016, napriek pasivite strán sporu vlastným procesným úkonom nariadil pojednávanie na 24. marca 2017 a v konaní pokračoval. Uznesením z 9. mája 2018 konanie opäť prerušil podľa § 163 ods. 1 CSP a na základe žiadosti žalobcu z 31. októbra 2018, vydal 7. júna 2019 uznesenie o pokračovaní v konaní, vo veci vydal 19. decembra 2019 meritórny rozsudok, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľa zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne okresný súd na základe návrhu sťažovateľa z 13. septembra 2022 vydal 11. októbra 2022 uznesenie, ktorým konanie zastavil podľa § 163 ods. 2 CSP. Krajský súd v napadnutom uznesení práve s poukazom na existenciu uznesenia o pokračovaní v konaní vylúčil existenciu dôvodov na zastavenie konania podľa § 163 ods. 2 CSP (ako aj s poukazom na existenciu meritórneho rozhodnutia vo veci).

24. V tejto súvislosti sa ústavný súd prikláňa k argumentácii krajského súdu, že napadnuté uznesenie nepredstavuje odklon od ustálenej judikatúry z dôvodu odlišnej procesnej situácie.

25. Z hľadiska základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v spojení s princípom právnej istoty podlieha ochrane aj princíp legitímneho očakávania, ktorého porušenie sťažovateľ namieta.

26. Extenzívnejšie nazeranie na princíp legitímneho očakávania v kontinentálnom právnom systéme ukladá orgánom verejnej moci „povinnosť konať spravodlivo, rešpektovať odôvodnené očakávania, ktoré vznikli na základe správania orgánu verejnej moci“ (porov. Thomas, R. 2000. Legitimate Expectations and Proportionality in Administrative Law. Portland : Hart Publishing, 2000. s. 48).

K ochrane legitímneho očakávania ako užšej kategórii než princíp právnej istoty sa prihlásil vo svojej judikatúre i ústavný súd. Podľa stanoviska ústavného súdu účelom tohto princípu je „ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali“ (PL. ÚS 10/04) (II. ÚS 262/2019).

27. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti rozvíja úvahy o rovnosti strán a nielen legitímnom očakávaní sťažovateľa na zastavenie konania, ale aj o legitímnom očakávaní žalobcu, že po tom, čo okresný súd v konaní pokračoval, vo veci samej rozhodol rozsudkom, ktorý bol na základe odvolanie zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, bude vec riadne prejednaná a rozhodnutá. Sťažovateľ oponuje, že nezákonný postup súdu (spočívajúci v nezastavení konania podľa § 163 ods. 2 CSP) a pochybenie právne zastúpeného žalobcu (ktorý nepodal návrh na pokračovanie v konaní) nemožno vykladať v jeho neprospech.

28. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedlňujúcou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv na ústavnom súde (I. ÚS 109/2023). V zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta.

29. Rétorika sťažovateľa smeruje k vyvodzovaniu zodpovednosti plynúcej z uvedenej zásady len voči žalobcovi, ktorý po prerušení konania uznesením z 25. novembra 2016 nenavrhol pokračovanie v konaní. Nemožno však v tejto súvislosti opomenúť, že ani sťažovateľ, v tom čase právne zastúpený advokátom, procesné pochybenie okresného súdu nijako nenamietal. Vzniesol námietku, že konania malo byť po uplynutí šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania zastavené, prvýkrát až 13. septembra 2022.

30. V rámci uvedeného tak možno uzavrieť, že sťažovateľ od ústavného súdu požaduje, aby sedem rokov po uplynutí namietaného nesprávneho postupu okresného súdu zhojil toto pochybenie svojím zásahom.

31. Podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“. Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek novej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou (III. ÚS 592/2021)

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd napokon rozhodol nevyhovieť ústavnej sťažnosti sťažovateľa. V bode 22 tohto uznesenia ústavným súdom identifikované nedostatky odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu by boli spôsobilé vyvolať záver o porušení sťažovateľom označených práv, ak by boli prítomné v rozhodnutí vydanom v inom procesnom štádiu prejednávanej veci. Ak by krajský súd rozhodoval o návrhu na zastavenie konania podaného

po prvom úkone okresného súdu (predvolanie na pojednávanie konané 24. marca 2017) po márnom uplynutí šesťmesačnej lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní po právoplatnosti uznesenia o prerušení konania z 25. novembra 2016. Spôsob, akým však krajský súd reagoval na špecifickú procesnú situáciu, ktorá nebola iba výsledkom pochybenia okresného súdu (ktorý k zastaveniu konania podľa § 163 ods. 2 CSP nepristúpil) a žalobcu (ktorý nepodal návrh na pokračovanie v konaní), ale aj sťažovateľa (ktorý navrhol zastavenie konania až po uplynutí šiestich rokov od rozhodných skutočností), ústavný súd síce nepovažuje za ideálny, no s prihliadnutím najmä na povahu napadnutého rozhodnutia (procesné kasačné uznesenie), absenciu nepredvídateľnosti zásahu krajského súdu (nezastavenie konania na základe návrhu sťažovateľa až po uplynutí šiestich rokov) a na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* za ústavne udržateľný, resp. nepredstavujúci najzávažnejšie pochybenie spôsobujúce porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa.

33. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu